

OTROCI

Tim, Eric,
Kristjan, Filip,
Sara, Timeja,
Mojca, Miha

SPREMLJEVALCI

Alenka, Marija,
Mirsad, Marta,
Tanja, Irena,
Brigita, Andreja

Ta dnevnik je namenjen vsem,

ki ste ob spoznavanju Belgije in Bruslja dokazali, da znate biti samostojni, odgovorni, vedoželjni, razmišljujoči, ne glede na vse ovire, s katerimi se vsak dan srečujete in jih premagujete po svojih najboljših močeh.

Ta dnevnik je namenjen vsem vam, nam,

ki se zavedate/mo kako pomembne so lastne dejavnosti, izkušnje in učenje, ki jih ne moreta nadomestiti nobena ne rehabilitacija ne šolska klop.

Ta dnevnik je namenjen vsem staršem,

ki se vsak dan srečujete z novimi izzivi in izkušnjami na poti odraščanja ter osamosvajanja vaših otrok.

ZAHVALA

Dragi Aleksander,

s pomočjo prodaje tvojega vzgojnega priročnika TRETJI OBRAZ smo lahko odšli v Bruselj.

Bili smo deležni le najboljšega.

Izkušnje in nova spoznanja, ki smo jih dobili na tej poti, so neprecenljivi. Ugotovili smo, da tudi če smo na vozičku, lahko brez težav potujemo z letalom, vlakom, metrojem; da zmoremo brez staršev na tako dolgo pot; da lahko s pozitivnim razmišljanjem in pomočjo spremljevalcev odpravimo marsikatero težavo; da je druženje z vrstniki nekaj, česar računalnik ne more nadomestiti.

Hvala ti, da si nam podaril 1000 izvodov svojega vzgojnega priročnika. Hvala tudi vsem tvojim sodelavcem INŠTITUTA CAR, hvala Ivo Rojcu, Miranu Povaleju in HVALA vsem, ki ste kupili vzgojni priročnik.

Želimo si, da bi vzgojni priročnik Tretji obraz dobil svoje nadaljevanje.

Mojca, Tim, Eric, Timeja, Sara, Filip, Kristjan, Miha

Mirsad, Irena, Alenka, Marta, Andreja, Marija, Brigita in Tanja

SOBOTA, 17. 05. 2014

“Le kdo bo s kom v sobi?”

Timeja je vstala že zelo, zelo zgodaj, ob 2.00 uri zjutraj. Bala se je, da ne bi zamudila letala, ki poleti ob 7.30 uri v Bruselj.

Bila je PRVA na letališču Jožeta Pučnika. Za njo so prišli še vsi drugi otroci: Filip, Tim, Eric, Kristjan, Mihael, Sara in Mojca. Tudi spremljevalci Marija, Alenka, Mirsad, Andreja, Brigita, Irena, Marta in Tanja smo prišli pravočasno, ob 6.15 minut. Slovo od staršev je bilo nekoliko boleče, vendar so bila pričakovanja močnejša.

Ravno pravi čas, da se je orkanski veter umiril in let v Bruselj je bil miren in prijeten. Zelo pomembno dejstvo za vse otroke, za katere je bila to prva izkušnja vožnje z letalom.

Timeja in Mojca sta morali malo počakati na izhod iz letala, vendar čakanje ni bilo dolgočasno. Stevardesa jima je prinesla Medvedkovo pobarvanko – pravljico, v katero sta jima posvetilo napisala kapitan in kopilot letala.

Zamuda je bila kar precejšnja, tako da so bili naši prijatelji iz L'Ecole Escale, ki so nas čakali s kombiji na letališču, že zaskrbljeni.

Brez spretnih voznikov, Christiana, Frederica in Geraldin, ne bi prišli tako zlahka do hotela, saj je bilo v mestu izjemno veliko ulic zaprtih. Na ta dan

je bila v mestu parada ponosa. Gneča je bila nepopisna, paša za oči pa velika.

V hotelu Adagio še niso imeli pripravljenih vseh sob, saj smo tja prispeli že ob 11.30. Imeli smo dovolj časa, da smo se lahko razporedili po sobah. Kdo bo s kom, je bilo presenečenje, saj smo do takrat samo ugibali.

V prvem studiu sta bili cimri Mojca in Marija, drugi studio sta zasedli rdečelaski Timeja in Andreja, apartma 1 so zasedli Eric, Alenka, Mirsad, Filip, v apartma 2 so se vselili za en teden Kristjan, Tim, Marta, Irena, apartma 3 pa so zasedli Sara, Miha, Brigita in Tanja.

Da smo lažje dočakali naše sobe, smo se najprej odpravili na kosilo, v PITO, ki je čisto blizu hotela in kjer imajo zelo dober kebab in ocvrt krompirček. Po vrnitvi v hotel so nas že čakale sobe. Malo smo bili razočarani, saj smo imeli 3 sobe v tretjem nadstropju, dve pa v sedmem nadstropju. Odločili smo se, da je največji apartma 715, ki je bil trenutna last Irene, Marte, Tima, Kristjana, in da bodo tam potekale naše skupne večerje, skupni sestanki pa v drugem nadstropju, kjer je lep, udoben dnevni prostor.

GPS NAM BO POMAGAL ISKATI PRAVE POTI

Počitek je bil za vse zelo dobrodošel. Otroci so počivali od napornega dne, Irena, Tanja in Brigita pa smo se odpravile v trgovino in kupile vse za zajtrk in za palačinkovo večerjo. Večerjo smo pripravljali samo odrasli, saj so bili naši otroci zelo utrujeni od vseh dogodkov tega dne. Po sladkih palačinkah je sledil spoznavni večer, predstavitev osebnih izkaznic otrok in odraslih. Osebne izkaznice so otroci pripravili že doma, saj jih bomo podarili našim prijateljem iz šole v Limalu.

Informacij je bilo zelo veliko. Vsi si vseh imen in posebnosti nismo mogli takoj zapomniti, vendar bomo v sedmih dneh poskušali usvojiti čim več. Izžrebali smo tudi kdo bo s kom pripravljala večerje. Ker smo imeli še dovolj energije, nas je učitelj Mirsad naučil uporabe GPS. Kristjan, Mojca, Tim in Filip so bili vodje skupin zadolženi za uspešno uporabo, da bomo lažje našli točke ogledov. Počasi smo se odpravili spat in si zaželeli lepe sanje.

NEDELJA, 18. 05. 2014

Zajtrk, ki smo si ga sami pripravljali po sobah, je bil takšen, kot smo si želeli. Mirsad in Tanja sva v soboto kupila tudi karte za metro. Podzemna železnica, metro, je bila pod našim hotelom in postaja se je imenovala De Brucerry. Danes je bila naša prva vožnja z metrojem, zato smo bili še toliko bolj previdni, da bomo poiskali pravo smer vožnje, da bo na naši postaji dvigalo (vse postaje metroja namreč nimajo dvigala) in da bomo pravočasni pri vstopu in izstopu iz metroja. Za prvič nam je šlo ZELO dobro. V metroju smo lahko spremljali napise postaj, vendar nam je bilo enostavneje, če smo samo šteli postaje, ker smo vsi že vedeli, koliko postaj se moramo peljati do izstopa. Da smo prišli do Atomiuma smo se morali peljati z metrojem številka 4 (roza barve), izstopili smo na četrti postaji Gare de Wildi. Presedli smo na modro progo številka 6, smer Köning. Peljali smo se 9 postaj in na postaji Heizel izstopili. Ugotovili smo, da metro pelje zelo hitro, saj smo bili v 10 minutah že na izstopni postaji Heizel. Pred sabo smo

zagledali mogočni Atomium, ki je sestavljen iz devetih krogel, ki predstavljajo atome kovinskega kristala železa. Postavljen je bil leta 1954. Na vrh Atomiuma nas je peljalo najhitrejše dvigalo v Evropi. 90 m višine prevozi v 11 sekundah. Na razgledni ploščadi smo občudovali panoramo mesta Bruselj z okolico. Vsi otroci so si skovali kovance z odtisom Atomiuma. V neposredni bližini Atomiuma je postavljena Mini Evropa. Preden smo odšli na ta ogled smo si na travniku, v senci, potešili lakoto in se malo odpočili. Tim, Eric in Miha so imeli še veliko energije, saj niso potrebovali veliko počitka. Hitro so se zapodili iskat kamne. Tim je namreč velik zbiralec kamnov in svojo zbirko se je odločil še povečati. Sonce je zelo toplo grelo, kar je bilo prijetno vendar tudi nekoliko utrujajoče. Sprehodili smo se med najbolj značilnimi zgradbami najlepših mest stare celine.

Miha je najbolj navdušila rafinerija nafte na Norveškem, gasilske ekipe in "gasilska ribica", ki je plavala v vodi. Tim in Filip sta občudovala padec Berlinskega zidu, Sara pa se je ustavila pri vsaki državi, pritisnila na gumb in prisluhnila himni. Tudi bruhajoči vulkan na Siciliji je bil zanimiv za vse. Nekoliko utrujeni smo se odpravili proti metroju in se odpeljali do hotela. Ekipa, Kristjan, Miha, Marija in Tanja, so pripravili špagetno večerjo. Špagetov je bilo toliko, da jih bo dovolj še za naslednji dan. Manjkala ni niti torta, saj je Brigita praznovala rojstni dan. Pred spanjem smo naredili še načrt dela za naslednji dan, pospravili in se odpravili v drugo nadstropje, kjer so otroci igrali enko, odrasli pa smo malo poklepotali.

PONEDELJEK, 19. 05. 2014

Iz centralne železniške postaje, ki je bila od našega hotela oddaljena 10 minut hoje, smo se odpeljali v flamsko mesto Oostenden, ki leži ob obali Severnega morja. Skoraj za vse, razen za Miha, je bila vožnja z vlakom prvo tovrstno doživetje. Ravno ta dan se je na centralni železniški postaji pokvarilo eno od dvigal. Vendar so se delavci zelo potrudili in nas usmerili na drugi peron, kjer so nam pripravili tudi klančino za vstop na vlak in v vagon, ki je rezerviran za osebe z vozički. Vagon je bil zelo prostoren, klimatiziran in imel tudi prilagojeno stranišče. SUPER!

Vožnja z vlakom je trajala uro in deset minut, ravno dovolj časa, da sta Marta in Andreja naredili

Timeji novo frizuro. Tudi v Oostendu smo iz vlaka izstopili s pomočjo klančin, ki so jih pripravili. Pričakalo nas je toplo sonce.

Hoja od železniške postaje do plaže je bila zelo zanimiva. Na tej poti nam je učitelj Mirsad razložil vse o kanalih, zapornicah, radarski postaji, plimi in oseki. Tema je zelo zanimala fante, zato so okoli njega frčali kot galebi.

Na tej poti pa smo vsi opazili, za nas nenavaden znak, ki je prepovedoval hraniti galebe. Prebrali smo, da je kazen za neupoštevanje tega pravila 250 evrov. To se nam je zdelo zelo veliko in nobenemu od nas niti na kraj pameti ni prišlo, da bi kršil to pravilo.

“Lažje bi bilo lizati sladoled, če ne bi bilo tlakovcev.”

MIVKA NAM JE GRELA IN MASIRALA STOPALA

Obala je bila zelo široka, še širša je bila plaža, prava plaža, tista mivkasta, ki je v Sloveniji nimamo. Timeja in Mojca sta se odločili, da bosta vozička pustili na obali. Sestra Marija se je odločila, da ne pojde z nami na plažo, pazila bo na vozičke.

Tim in Filip sta se slekla, in oddrvela po plaži v kopalkah, drugi pa smo z zavihanimi hlačnicami hiteli za njima. V podplate nas je pekla mivka, ampak občutek je bil enkratni. Še posebej za Timejo in Mojco, ki sta prvič hodili po mivki. Toploto mivke pa je omilila voda Atlantskega oceana, ki je imela kakih 14 stopinj. Čofotanje po vodi, nabiranje školjk, lovljenje, špricanje, smeh, kričanje. Od navdušenja in enkratnih občutkov smo si želeli, da se dan ustavi, še posebej sta si to želeli Timeja in Mojca, saj sta to doživeli prvič v življenju.

Eric je vrtal vrtino v mivki in kar ni se mogel ustaviti, Filip ni mogel ubežati Sari, Tim in Miha sta povečala zbirko kamnov in školjk, Kristjan pa je pazil na svoj mavec, da se ne bi zmočil. V vsem tem navdušenju pa nas je v vodi opazovala neka žival, ki je priplavala čisto blizu obale. Alenka nam je povedala, da je to tjulenj. Kar nismo mogli verjeti svojim očem, čisto pravi tjulenj. Dolgo časa nas je še opazoval in delil veselje z nami. Počasi, nekoliko utrujeni, nekateri tudi z mokrimi "gatami", smo se odpravili s plaže. Marija nas je tam pričakala z brisačami in oblekami. Kristjana in Tima je zelo mikala vožnja s štirikolesnikom na pedale, vendar je bilo časa premalo še za to doživetje. Žejni, lačni in še polni prijetnih občutkov smo se počasi odpravili na kosilo. Po kosilu smo odšli skozi mesto do železniške postaje.

Na poti smo si ogledovali tudi gotško cerkev Petra in Pavla. Po vrnitvi v hotel smo si vsi skupaj malo odpočili. Po počitku so vsi otroci, razen Filipa in Sare, ki sta pripravljala večerjo, hiteli v drugo nadstropje, kjer so napisali svoje vtise dneva in se skupaj igrali družabne igre. Alenka, Andreja, Sara in Filip pa so odšli pripravljati večerjo. Andreja je s sabo prinesla čisto prave gobe, slovenske jurčke, in skuhalo izjemno dobro gobovo juho. Ker je od nedelje ostalo še kar nekaj špagetov in vaflov, smo pojedli tudi to, kajti hrane se ne meče stran. Po večerji so otroci zopet hiteli na druženje v drugo nadstropje. Vodja ekipe je bil Filip. Po pospravljanju apartmaja pa smo se jim pridružili tudi odrasli. Vsak v svojem delu smo klepetali, podoživljali dan in si nabirali novih moči za prihajajoči dan.

TOREK, 20. 05. 2014

Po zajtrku, ki ga je vsaka soba vsak dan pripravljala zase, smo se odpravili na metro in se odpeljali do največje bruseljske, mednarodne železniške postaje Gare du Midi. Tam smo se srečali z otroci in učitelji iz šole Escalpade. Z vlakom smo se skupaj odpeljali v študentsko mesto, kampus, Louvain-la-Neuve.

Spoznali smo učiteljico AnSo (Anna Sofija) in logopedinjo AnSo ter njune učence. Spoznavanje je potekalo v angleškem jeziku in francoskem jeziku. Pri prevajanju francoščine nam je pomagala Brigita. Šlo nam je kar dobro, saj smo se vsi znali predstaviti in povedati koliko smo stari.

Na vlaku smo se imeli priložnost bolje spoznati, saj je bil kupe zelo prostoren, sedeli smo nasproti drug drugemu in tudi časa je bilo dovolj, ker je vlak vozil dobro uro. Vsi učenci iz šole v Limalu se večkrat peljejo z vlakom, saj je to del njihovega učenja.

Ko smo prišli v študentsko mesto smo si vsi skupaj najprej potešili lakoto v restavraciji s hitro prehrano, kjer se nam je pridružil še učitelj Frederico s svojimi učenci. Ob druženju na skupnem kosilu nam je čas zelo hitro minil. Ob tem smo se naučili nekaj francoskih besed

Nato nam je učiteljica AnSo razdelila fotoaparate z nalogo, da moramo na naši poti poiskati čim več grafitov. Sara je dobila fotoaparata in zelo pozorno iskala in fotografirala grafite. Seveda

smo ji pri tem vsi pomagala, še najbolj pa David, ki je ves čas hodil za njo in želel biti v njeni bližini. Sari to ni bilo najbolj všeč, vendar Davida to ni ustavilo. Na tej poti nam je AnSo povedala, da je kampus Louvain-la-Neuve francosko govoreče študentsko naselje. Sem prihajajo študentje iz celega Bruslja in ostalih evropskih mest študirati književnost, medicino,.. Ker je vlak odpeljal ob 14.45 uri smo se morali počasi posloviti. Pred tem smo šli skupaj še na sladoled. Našim gostiteljem smo v zahvalo izročili, učiteljema AnSo in Fredericu osebni izkaznici naših osmih otrok. Predstavitve s fotografijo so naši otroci naredili že doma in v bolnišnični šoli na URI Soča smo to zvezali v ličen zvezek. Na železniški postaji, kjer je bil ogromen grafit smo se še skupaj fotografirali in Davidu je končno uspelo, da je bil zraven Sare.

Skupaj smo se odpeljali proti Bruslju. Učenci z učiteljico AnSo in logopedinjo AnSo so nas kaj kmalu zapustili, saj so izstopili že na drugi postaji. V želji, da se vidimo v Ljubljani, smo se poslovili.

Naša pot je vodila do Centralne železniške postaje, kjer smo se že zelo dobro znašli. Na poti do hotela smo si ogledali še veličastno Marijino gotsko cerkev, zgrajeno na temeljih svetišča iz rimskih časov. Fantje

Uspelo nam je, da smo bili točni.

so imeli še ogromno energije, ki so jo sproščali v parku pred cerkvijo. Po počitku v sobah je sledilo pisanje vtisov otrok v drugem nadstropju in priprava večerje. Za večerjo so poskrbeli Timeja, Eric, Brigita in Mirsad. Pripravili so slastno mesno večerjo. Po obilni večerji pa smo se morali še malo razgibati, zato smo odšli na večerni ogled mestnega jedra. Prvič smo si pogledali Grand Place in Manneken Pisa. Cehovske hiše, mestna hiša im muzej so se zasvetili v soju luči in se predstavili v vsej veličini. Tudi Manneken Pic, 60 cm velik "deček, ki lula", je čakal na nas. Seveda pa nismo mogli mimo spominkov. Ta večer smo opravili prve nakupe za nas in naše najdražje. Prijetno utrujeni smo se odpravili v postelje in še vedno razmišljali, kaj bi želeli domov prinesiti za spomin našim najdražjim.

SREDA, 21. 05. 2014

Zjutraj, po zajtrku, se je zgodilo kar nekaj zanimivih stvari. Ko smo se spremljevalci dobili na sestanku v drugem nadstropju, da naredimo načrt za ta dan, nam je Eric sporočil, da sta s Filipom zaklenila sef, ki ga ne znata odkleniti. Filip je pred prihodom spremljevalcev hotel sam vse urediti. Šel je v recepcijo po pomoč. In res, vse je uredil pred prihodom Alenke in Mirsada. Bravo, Filip, čestitke za tako uspešno rešeno težavo! Sef je bil zopet odprt in denar za nakupe v rokah lastnikov.

Ko je bilo vse urejeno in dogovorjeno, smo odšli do belgijskega centra stripov. Muzej je bil od našega hotela oddaljen dobrih 10 minut hoje. Spoznali smo, kako nastajajo stripi in risanke. Najbolj so nas navdušil stripi in figurice Tintina, Smrkcev, Obeliksa in Asteriksa. Nadaljevali smo z ogledom Place Royale (kraljevi trg), ki ga obdajajo največje belgijske ustanove: kraljeva palača (v kateri uraduje kralj), parlament in sodišče ter številni muzeji. Sprehodili smo se mimo najbolj znamenitega mestnega parka in občudovali veličino kraljeve palače. Preden smo po stopnicah povzpeli do vrha, nas je nekje na

sredini stopnišča pritegnila živa glasba. Pete so nas tako zasrbele, da smo se vsi, razen Eric in Miha, preizkusili v plesnih korakih sambe in salse. Mojca in Timeja sta se preizkusili v plesu z vozičkom.

Kosili smo v neposredni bližini glasbenega muzeja. Če ne bi bili tako utrujeni, bi si prav gotovo ogledali muzej, v katerim bi spoznali razvoj glasbe in glasbil našega sveta. Pot domov smo zopet izkoristili za nakup spominkov. Učitelj Mirsad je Tima, Miha in Kristjana odpeljal v trgovino kamnov. Tim, ki je strasten zbiralec kamnov, si je kupil dva in enega svojemu prijatelju Mihi. Izjemno lepo dejanje, ki smo ga vsi pohvalili. Filip, strasten zbiralec očal, si je zopet kupil ene, tokrat z modrimi okvirji, ravno tako Eric. Mojca pa se je odločila, da vsem svojim sošolcem kupi bralne kartončke s simboli Bruslja, za punce modre, za fante črne.

Miha,
11,let

TINTIN IN SMIRKCI, STRIPOVSKI JUNAKI!

Po krajšem počitku v hotelskih sobah smo v drugem nadstropju skupaj pisali vtise tega dne, risali stripovske junake (Eric je risal z nogami), pisali razglednice in sestavljali pesmico. Časa je ostalo tudi za poslušanje najljubše glasbe in igranje enke.

Zelo lačni smo prišli v sobo 715, kjer so večerjo pripravljali Tim, Mojca, Marta, Irena. Pričakal nas je slastni piščanec in riž z zelenjavno omako. Tim pa se je zelo potrudil in nas presenetil s čokoladno - vanilijevim pudingom in srčkastim vaflom na vrhu. Ko smo pospravili sobo 715, v kateri so nas vsak večer gostili Irena, Marta, Kristjan in Tim, smo

odšli v drugo nadstropje. Ker je prostora veliko, smo lahko imeli v istem prostoru sestanek in druženje, tako odrasli kot otroci. Filip je spoznal fantka iz Indije in njegovo družino in si z njimi podajal žogo. Celo nekaj besed v njihovem jeziku se je naučil, ravno tako tudi Kristjan, Tim in Eric.

Eric,
10 let

ČETREK, 22. 05. 2014

Centralno železniško postajo v Bruslju že zelo dobro poznamo, zato smo zelo hitro našli peron številka 6 in se odpeljali v Antwerpen. Na poti v Antwerpen smo imeli v vagonu zopet frizerski salon. Timeja je spet uživala v spretnih frizerskih rokah Marte in Andreje. Ob prihodu v Antwerpen nas je prevzela železniška postaja (železniška katedrala), ki je ena izmed najlepših v Evropi. Manj nas je navdušila cena stranišča, saj je bilo potrebno plačati 50 centov za en obisk. Sprehodili smo se po mestu Antwerpen in občudovali trgovine z nakitom in diamanti, po katerih je Antwerpen poznan. Vse se je lesketalo in svetilo. Še posebej smo pazili, da smo gledali z očmi in ne z rokami. Odšli smo do reke Šelde, po kateri plujejo trgovske ladje v pristanišče, ki je drugo največje v Evropi in četrto največje na svetu. Reka je zelo široka, voda pa zelo umazana. Pri kosilu smo prepoznavali zastave, ki plapolajo na mestni hiši. Našli smo tudi Slovensko zastavo.

**Mirsad,
končno tudi on
na fotografiji!**

Ogledali smo si tudi katedralo. Naše gospe, ki je poznana po Rubensovih delih. Ravno v času našega obiska katedrale je bila nevihta. Še sreča, da nas je katedrala obvarovala pred njo. Odhod domov je bil zopet nov, zadnji izziv vožnje z vlakom. Tudi tokrat nam je šlo odlično. Še bolj je prišel do izraza rek V SLOGI JE MOČ. Ko smo prišli s centralne železniške postaje, smo si čestitali za tako dobro timsko sodelovanje, poslušnost in pomoč.

Sledil je zopet zapis vtisov in igranje družabnih iger. Večerjo je danes pripravljala skupina, ki je imela "privilegij", da je lahko že drugič pripravljala večerjo. Tim, Filip, Marta in Tanja so že začeli pospravljati hladilnike, saj se je naš odhod že približeval. Mirsad je poudaril, da moramo pojesti hrano, ki smo jo imeli že v hladilniku in nam je ostala od prejšnjih večerij. To je zadnja skupina zelo upoštevala.

Po večerji pa smo odšli še na večerni sprehod. Načrtovali smo, da bomo tudi na jazzovskem koncertu na Grade Placu. Ker tega ni bilo ta dan, smo odšli še po zadnjih nakupih. Vsi utrujeni smo komaj čakali, da se uležemo k počitku. Samo dva, imen ne izdamo, sta si želela, da bi ta večer še nekaj časa trajal.

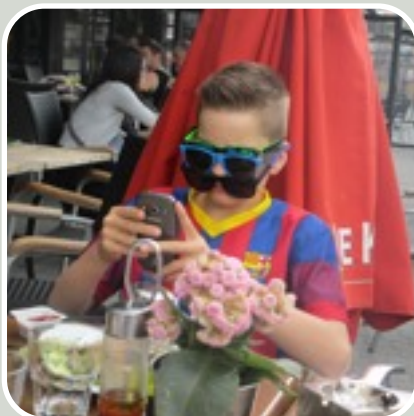

PETEK, 23. 05. 2014

Pred hotelom so nas pričakali učenci Emilie, Antoine, Matthieu, Bruno, Nicolas in Mathilde ter učitelji Zabu, Géraldine in Simon, iz šole v Limalu. Skupaj smo odšli po mestu, kjer smo s pomočjo fotografij iskali različne znamenitosti in motive. Z učenci in učitelji smo se pogovarjali v angleškem jeziku. Ustali smo se na trgu, kjer bodo letos praznovali 15. obletnico boja proti minam. Po skupnem kosilu, v arabski četrti smo odšli v Tour & Taxis. To je veličastna stavba, s stranskimi manjšimi stavbami, ki zajemajo preteklost, sedanost in prihodnost tega starega industrijskega območja. V jedilnici smo nam dovolili, da smo pojedli sladice, ki smo jih kupili v arabski četrti. Bile so zelo, zelo sladke in slastne. Ko smo odhajali iz stavbe, je k Mojci pristopil gospod, ki ji je podaril klobuk, namenjen je bil sicer njegovemu sinu, ampak ga je potem namenil njej. Klobuk je bil v barvah belgijske zastave. Mojca je bila zelo hvaležna za darilo in klobuk je prišel zelo prav, saj je sonce zelo pripekalo. Po slovesu od prijateljev iz šole Escalpade, ki smo

izročili darila in naše osebne izkaznice, smo se peš odpravili proti hotelu. Hoja je bila zelo naporna, vendar nam moči ni zmanjkalo, saj smo z dobro voljo, pomočjo in optimizmom prišli do hotela. Ugotovili smo, da smo bili spremljevalci bolj utrujeni kot naši otroci. Polni energije in dobre volje so začeli pisati vtise in se igrali družabne igre. Po krajšem počitku pa smo opravili še zadnje nakupe. Hrana za večerjo je bila zelo raznovrstna, saj smo "pospravili vse naše hladilnike". Večer je bil namenjen tudi analizi in vtisom našega skupnega druženja v Belgiji in praznovanju Martinega rojstnega dne. Druženje smo zaključili bolj zgodaj, saj smo morali pospraviti naše apartmaje, pripraviti kovčke in se odpočiti za pot proti Sloveniji. Šlo nam je zelo dobro. Vsi smo bili v postelji že ob 22.00 uri.

SOBOTA, 24. 05. 2014

Vstali smo že zelo zgodaj, ob 5.50. Še zadnja priprava kovčkov, pospravljanje sobe in kuhinje. Vse je moralo biti narejeno do 7.15, ko so s kombijema in osebnim vozilom prišli do našega hotela ravnatelj in učitelj iz šole Escalpade ter nas peljali na bruseljsko letališče.

Na letališču smo se od njih poslovili z zahvalo:

Dragi prijatelji!

Mesec maj je najlepši pomladni mesec. Najlepši tudi zato, ker smo nekaj teh čudovitih dni preživel v vaši družbi.

V tem času smo bili deležni le najboljšega.

Hvala vam in vašim učencem, da ste nas sprejeli z veseljem in nasmehom. V vaši družbi smo se počutili sproščeno in prijetno. Dovolili ste nam, da smo bili to, kar smo. Dobili smo nove izkušnje, kaj zmoremo sami in tudi skupaj.

Naučili ste nas, da smo novim izzivom kos in da sreča ne prihaja kot naključni gost.

Naj Vas spremlja sreča, ki prihaja iz vas in vaše lastne dejavnosti.

Tim OŠ Ledina bolnišnična šola Ljubljana
Tim Univerzitetnega rehabilitacijskega inštituta Republike Slovenije URI Soča

Na bruseljskem letališču je potekalo vse kot po maslu, brez zapletov. Na ljubljansko letališče smo prileteli, brez turbulenc, z manjšo zamudo, ob 12.00 uri.

Objemi najdražjih in solze v očeh so povedali vse. Bilo je lepo, ampak lepo je biti spet doma.

VTIŠI OTROK

ERIC, 10 let

Všeč mi je bilo, da smo se smejali in zabavali, ko sem se peljal z avionom in druženje v dvojki.

KRISTJAN, 12 let

Najbolj mi je bilo všeč na morju, ko smo videli tjuhnja, pa Mini Evropa in Atomium. Všeč mi je bilo sprehajanje po mestu in ko sem kupil darilo za starše.

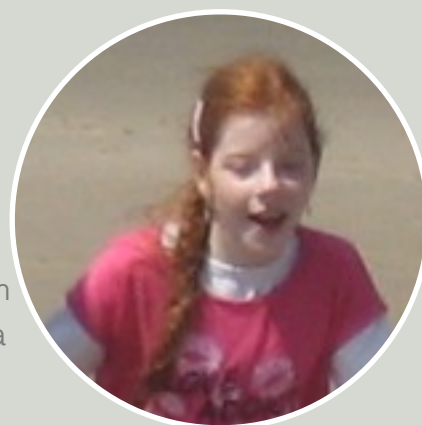

MIHA, 11 let

Zelo rad sem jedel v restavraciji, najraje pico. Všeč mi je bilo na Atomiumu in na morju.

TIMEJA, 10 let

Všeč mi je bilo, ko smo šli na morje, vožnja z vlakom, ki je hitra in na vlakom je tudi veliko prostora. Tudi vožnja z letalom mi je bila všeč. Izpolnila so se, moja pričakovanja. Spoznala sem nove belgijske prijatelje.

VTISI OTROK

SARA, 11 let

Vse mi je bilo všeč, posebno vožnja z avionom, cimre, hotel in zajtrki.

TIM, 10 let

Najbolj všeč mi je bilo na morju, ko sem iskal školjke, ko sva z Mihom jedla pico in vožnja z vlakom.

FILIP, 12 LET

Najbolj mi je bil všeč razgled iz Atomiuma in ko sem se žogal pred njim. Zelo rad sem se vozil z vlakom. Užival sem, ko sem nakupoval.

MOJCA, 13 let

Všeč mi je bilo, ko sem prvič stala na pesku in hodila po vodi. Všeč mi je bil tudi Atomium in nakupovanje.

VTISI SPREMLJEVALCEV

Alenka, učiteljica

Letošnja kulturno - športna izmenjava me je prav tako navdušila kot prvič pred dvema leti. Navdušena sem predvsem nad tem, da smo si sami ogledali veliko znamenitosti, uporabljali različna prevozna sredstva s strokovno pomočjo ali brez. Očaral me je tjučenj v svojem naravnem okolju, ki je na izletu na morju priplaval do nas. Očitno je bilo, da so bile vse nove izkušnje všeč tudi otrokom. Da je bilo vse odlično organizirano, pove tudi dejstvo, da se otroci niso dolgočasili ali imeli domotožja, še več, želeli so čas zase in druženje z vrstniki. Mislim, da smo se tudi spremljevalci dobro dopolnjevali, predvsem pa v celoti poskrbeli za otroke.

Marija, medicinska sestra

V Bruslju sem doživela nove izkušnje, ki me bogatijo in dajo spet nove poglede na delo. Ko si z otrokom ves dan in ves teden, ga res dobro spoznaš in se potrdijo misli, da to skrb in delo z otrokom s posebnimi potrebami dan za dnem, leto za letom zmorejo le starši. Imeli smo se lepo. Videli smo veliko novega. Spoznali in preizkusili smo vožnjo z metrojem in vlakom – in to tudi z invalidskimi vozički. Večina vlakov in metrojev ima prilagoditve za invalide. Vesela sem, da smo se vsi, tako otroci kot spremljevalci, zdravi, z novimi izkušnjami in polni lepih vtisov vrnili domov.

VTISI SPREMLJEVALCEV

Mirsad, učitelj

Z zadovoljstvom sem bil spremljevalec, in tudi učitelj otrok, ki se zdravijo na URI SOČA. Skupaj smo raziskovali in spoznavali Belgijo in njena mesta, ki smo jih obiskali: Bruselj, Oostende in Antwerpen. Z njimi sem doživel navdušenje nad njihovo prvo vožnjo z letalom, z vlakom, z metrojem, stiku z morjem na plaži v Oostendu in hvaležnost, da so tudi oni na izletu.

Z otroki sem se dobro razumel. Vsi, brez izjeme, so bili veseli, razigrani in nasmejani, predvsem pa zelo radovedni in navdušeni nad potovanjem. Vzpostavili smo zaupanje, se zabavali in šalili in ne nazadnje, tudi kaj novega spoznali in se naučili.

Presenečen, in pri sebi celo presunjen, sem bil nad sproščenostjo v situaciji, ko je učenec povsem spontano rekel drugemu, ki nima rok, naj že nekaj vzame, on pa mu je hudomušno odvrni: "kako pa!"

Želim poudariti, da je bila to dragocena izkušnja tudi zame, ker sem pred potovanjem morda pričakoval več komplikacij, zadreg ali zapletov z otroki, ki pa jih ni bilo. Menim, da so se tudi otroci, navdušeni nad izletom in novimi izkušnjami, odzivali zelo pozitivno in zrelo.

Irena, učiteljica

Tako kot vedno so bili sostanovalci izjemni, Marta je poskrbela za smeh, Tim nas je navduševal za zbiranje kamnov, Kristjan pa me je seznanil s sodobnimi risankami. Letos, v času našega obiska Belgije, je bilo zelo lepo vreme in poletne temperature. Vožnja z vlaki je bila enkratna, tako zaradi udobnosti kot zaradi druženja vseh udeležencev izmenjave. Odlično smo se razumeli.

VTISI SPREMLJEVALCEV

Brigita, socialna delavka

To je bil že moj drugi obisk Bruslja, zato sem na pot odhajala že z nekim vedenjem, kako potekajo dnevi v Bruslju. In tako kot prvič sem se tudi tokrat vrnila polna vtisov, novih doživetij in spoznanj. Skratka, bilo je izredno lepo doživetje in sedaj po kratkem počitku (predvsem za noge) bi vse zopet z veseljem, in takoj ponovila. Veseli me, da smo bili vsi otroci in spremljevalci ves čas, dobre volje, polni pozitivne energije in smeha. Še sonce smo prepričali, da nas je ves čas spremljalo. Otroci so bili polni neizmerne želje po novih doživetjih in volje, da vse, česar se lotijo, izpeljejo čim bolj samostojno in s čim manj pomoči. In ravno ta njihova energija, vztrajnost, in zagnanost je tudi mene še dodatno vzpodbujala, tako da smo vedno šele pozno zvečer popadali v postelje. Moje najbolj čustveno doživetje je bil izlet v Oostende, na morje. Še danes ne morem pozabiti iskric v očeh otrok in njihovih širokih nasmehov, da bi šlo vanje lahko celo vesolje, ko smo hodili po mivki in Atlantskem oceanu in nabirali školjke; zlasti Timeje, ki nikakor ni hotela, da jo nesemo, čeprav je tudi mene peklo v podplate, ker je bila mivka tako vroča in Mojčinega navdušenja nad hojo po mivki prav tako ne, Mihe, ki je bil navdušen nad rakovico, ki jo je našel, in tjujnom, ki je plaval sem in tja v naši neposredni bližini in Sare, ki je želela pobrati vse školjke, ki jih je bilo res ogromno, Filipa, Tima in Kristjana, ki so preskakovali valove in preizkušali mokroto vode, pa Erica, ki je neverjetno hitro z nogami kopal tolmune, ki so se takoj napolnili z morjem. V tem tednu se je vsak izmed njih pokazal kot svojevrsten biserček, ki zasije v vsej svoji lepoti ko ga pogledaš z radovednostjo, z ljubeznijo in s potrpežljivostjo in mu daš čas, da zasije. Zato iskreno mislim da so otroci in starši tisti, ki imajo bogate, raznolike izkušnje iz svojega vsakdana, ki velikokrat presega okvire v katerih običajno razmišljamo in ki se pokažejo povsem drugačni in te presenetijo, ko z njimi zaživiš v drugem okolju. Vesela in hvaležna sem, da sem lahko doživela to izkušnjo, kot mame rade rečejo "na lastni koži" ker je to nekaj, kar moraš resnično doživeti in izkusiti, saj te takšna osebna izkušnja neverjetno napolni z energijo in izkustvenimi spoznanji, do katerih preprosto ni druge poti. Trikrat HURA za vso ekipo!! Bilo je enkratno in nepozabno! Prepričana sem, da si vsi želimo ŠE takšnih izkušenj. In še trikrat HURA tudi za našo vodjo Tanjo, ki je ves čas nevsiljivo skrbela, da je vse potekalo gladko in brez zapletov. Au revoir et les bons vacances! (Na svidenje in lepe počitnice).

VTISI SPREMLJEVALCEV

✓

Andreja, medicinska sestra

Teden dni preživet s sodelavkami in z otroki v Belgiji, je bil zame spet poln novih izzivov, doživetij in izkušenj. Na kratko - bilo je lepo. Nobenih zdravstvenih težav, otroci veseli in razigrani. "Ta stari" včasih malo utrujeni. Vse tektonske ovire s skupnimi močmi premagane za šalo.

Tanja, učiteljica

Moj šesti odhod, s skupino osmih otrok in njihovih spremljevalcev, je bil tudi letos malo drugačen. Naša skupna odločitev, da povabimo populacijo nekoliko mlajših otrok kot običajno, je bila prava.

Otroci, stari od 10 do 13 let, so upravičili naša pričakovanja.

Mnogim izzivom na tej poti so bili kos. Z veliko mero odgovornosti, sodelovanja, vztrajnosti, poguma, potrpežljivosti smo bili odlična skupina, odličen tim. Dogovarjanje, sodelovanje nam je šlo zelo dobro. Skupaj, tako spremljevalci kot otroci, smo se vsak dan imeli priložnost naučiti mnogo stvari drug od drugega. To je bilo zame zelo dragoceno, saj je to oblika izobraževanja, ki je nenadomestljiva.

Ponosna sem, da smo brez težav izvedli vse vožnje z javnim prevozom (letalo, vlak, metro), pri tem neizmerno uživali in si dokazali, da zmoremo, da bomo zmogli tudi še kdaj drugič, sami.

VTISI SPREMLJEVALCEV

Marta, fizioterapevtka

Za mano je sedem prečudovitih dni, ki sem jih v dobri družbi otrok s posebnimi potrebami in z njihovimi spremljevalci iz Bolnišnične šole in URI - Soča preživela v Bruslju. Najprej bi pohvalila vodjo projekta, Tanjo Babnik, ki je potovanje zelo lepo pripravila. Naše potepanje po Belgiji je zato potekalo gladko, brez zapletov, bilo je res odlično izpeljano. Menim, da smo vsi člani odprave v tem tednu pridobili veliko novih izkušenj in neponovljivih doživetij. Ob pregledovanju fotografij, ki jih je kar precej, si vedno znova rečem: To je to - nasmejani obrazi otrok, ki raziskujejo in spoznavajo svet in so neizmerno veseli, ker se družijo z vrstniki.

Iskrena hvala Aleksandru Zadelu, bolnišnični šoli, URI-Soča in društvu Kros, da sem lahko v nepozabni družbi doživela nepozaben Bruselj.

Vesela sem, da smo se med seboj tako lepo razumeli in vsi prišli s potovanja zdravi in zadovoljni.

